

[Undervisningsministeren]

behandling af forskellige studentergrupperinger.

Alt i alt finder jeg herefter ikke, at der er anledning til at fremkomme med henstillinger til Århus universitet, som nævnt i spørgsmålet.

Til udenrigsministeren (5/7 78) af:

Ninn-Hansen (KF):

»Udenrigsministeren bedes oplyse, om regeringen har vedtaget nye retningslinjer ved tildelingen af udviklingsbistand til krigsførende lande.«

(Spm. nr. 949).

Begrundelse.

I den danske udviklingsbistand har det hidtil været et grundlæggende princip, at der ikke ydedes udviklingshjælp til krigsførende lande. Som eksempel kan nævnes situationen i Pakistan i 1970, hvor regeringen på grund af krigshandlingerne besluttede at indstille den danske bistand. I den aktuelle situation har vi oplevet Cuba som aktiv deltager med soldater og materiel i de krigshandlinger, der finder sted i flere afrikanske lande. Til trods herfor har regeringen ikke fundet anledning til at suspendere den udviklingshjælp, som Danmark yder Cuba. På denne baggrund må det forekomme rimeligt at antage, at regeringen har truffet beslutning om en ændret politik, som imidlertid ikke er kommet til folketingets kundskab. En sådan beslutning må anses for særdeles uheldig, fordi den danske udviklingsbistand herved kommer til at virke på en måde, der er i strid med de forudsætninger, hvorunder den er bevilget. Jeg føler mig også overbevist om, at befolkningen vil stå uforstående over for, at der ydes dansk bistand til lande eller organisationer, der udfører krigs- eller terrorhandlinger.

Besvarelse (5/7 78):

Udenrigsministeren (Anker Jørgensen):

Det danske bistandssamarbejde med udviklingslandene er baseret på princippet om, at valget af modtagerlande og bistandsaktiviteter ikke bør være afhængigt af de politiske forhold i modtagerlandet, men alene bør afgøres ud fra udviklingsmæssige vurderinger, først og fremmest udviklingslandets og dets

befolknings behov samt Danmarks muligheder for at imødekomme det.

Inddragelse i krigshandlinger kan hæmme eller helt udelukke et lands muligheder for at modtage udviklingsbistand. I situationer, hvor projektudstyret på grund af forholdene ikke kan bringes frem eller dansk bistandspersonel kommer i fare, må hjælpen naturligvis opgives.

Bortset fra sådanne tilfælde, hvor udviklingsbistanden ikke kan gennemføres, må der tages stilling til de tilfælde, hvor hjælpen nok kan gennemføres, når landet er inddraget i krigshandlinger. Det vil således i reglen være forkert ikke at videreføre igangværende bistandsindsatser. Dette gælder da navnlig, hvor hjælpen har en humanitær og uddannelsesmæssig karakter.

Specielt i forhold til Cuba kan oplyses, at Danmark ikke har bilaterale udviklingsaktiviteter i Cuba. Derimod har den danske regering i overensstemmelse med en af folketingets finansudvalg den 21. marts 1973 given bemyndigelse (Akt 351 af 21.3.1973) over for De Forenede Nationers Levnedsmiddel- og Landbrugsorganisation (FAO) forpligtet sig til at finansiere oprettelse af et trænings- og uddannelsescenter for medarbejdere i mejerindustrien i Cuba.

På grundlag af aftalen mellem Danmark og Cuba har FAO forpligtet sig over for den cubanske regering og leverandører til projektet, herunder en række danske firmaer. Cubas indkomst pr. indbygger ligger i henhold til Verdensbankens beregninger på ca. kr. 4.800 pr. indbygger (1975-tal) mod ca. 1.500 pr. indbygger i 1971, da forhandlingerne om det danskstøttede FAO-projekt blev indledt. I betragtning af Cubas nuværende økonomiske situation vil der i henhold til de for dansk udviklingsbistand fulgte principper ikke kunne blive tale om indledning af nye danske bilaterale bistandsaktiviteter eller finansiering af internationale organisationers projekter i Cuba.

De hidtidige retningslinjer for tildeling af udviklingsbistand til lande, som er inddraget i konflikten, kan imidlertid ikke føre til, at Danmark søger aftalen med FAO om støtte til det i 1973 godkendte uddannelsesprojekt ophævet.

Til ministeren for skatter og afgifter (5/7 78) af: